Charmant

KÄRE JOHN („Kære John"), Sverige 1964. Prod.: Sandrew. Instr.: Lars Magnus Lindgren. Manus.: Lars Magnus Lindgren efter Olle Länsbergs roman. Foto: Rune Ericson. Musik: Bengt-Arne Wallin. Medv.: Jarl Kulle (John), Christina Schollin (Anita), Helena Nilsson (Helena), Morgan Andersson (Raymond), Synnöve Liljebäck (Dagnys), Erik Hell (Lindgren), Emy Storm (fru Lindgren), Håkon Serner (Erwin), Hans Wigren (Elon). Dansk distrib.: A/S Constantin films. Dansk prem.: 8.2.1965, Carlton. Længde: 3020 m (112 min.).

Lars Magnus Lindgren har tidligere vist håndværksmæssig kunnen og en veludviklet sans for den letløbende, erotiske komedie. Hans „Kære John", der baserer sig på en roman af *Olle Länsberg,* er hans hidtil bedste film. Dens form er vel ikke helt vellykket, bl. a. fordi der ikke altid er lige god dækning for scenerepetitionerne, og fordi den psykologiske udvikling ikke altid synes vægtig nok til de enkelte flashbacks eller flashforwards(?). Det gør endda ikke så meget, for charmen og dialogens frihed gør, at man ikke trættes. Den erotiske komedie har ikke haft for gode vilkår i skandinavisk film, men ikke mindst Lindgrens film bidrager til optimisme med hensyn til dens fremtid. *Donners* „At elske" kommer unægtelig til at tage sig noget kunstlet ud ved sammenligningen; hvor Donner postulerer begejstringen og den erotiske festivitas, dér overbeviser Lindgren os. Og man forstår så glimrende, at han har valgt at benytte sig af den på papiret fejlplacerede *Jarl Kulle* som skipperen. Hvem anden kunne have spillet op til *Christina Schollin* i denne rolle? Der er kontakt mellem de to, og inspirationen lyser af gensidighed. Et afsnit som turen til København, der kunne være blevet en trættende travelogue, fremstår som et frisk og smagfuldt komponeret indtryk; de skånske turister oplever virkelig byen, og vi oplever med dem. Det er charmerende diskret og eksakt fortællekunst.

„Kære John" ejer en vældig styrke i skildringen af det erotiske. Lindgren viser smag og stilsans i beskrivelsen af det erotiske samvær mellem John og Anita, og han lykkes ofte med i særdeleshed inspirerende billedkompositioner. Hvem i alverden savner symbolerne, når intelligens, smag og stilsans præger det direkte udtryk, når dialogen er så levende og mundret og når de medvirkende er f. eks. Jarl Kulle og Christina Schollin? „Kære John" er bl. a. også et vellykket stykke afrodisiaka, og det er stadig opsigtsvækkende for en film.

Poul Malmkjær.

Set i Institut Français:

LA VIE À L'ENVERS. Prod.: A. J. Films, 1963. Instr. og manus.: Alain Jessua. Foto: Jacques Robin. Klipning: Nicole Marko. Dekor.: Olivier Girard. Musik: Jacques Loussier. Medv.: Charles Denner (Jacques Valin), Anna Gaylor (hans kone), André Thorent (lægen), Guy Saint-Jean, Nicole Gueden, Jean Yanne, Yvonne Clech, Robert Bousquet, Françoise Moncey, Jean Dewever, Gilbert Meunier, Bernard Sury, Jenne Orléans, Nane Germon. Længde: 2450 m (90 min.).

Menneskets sjælelige isolation, ensomhedsfølelse og manglende kontakt med sine medmennesker er et stadigt tilbagevendende tema i den moderne europæiske film. Naturligvis fordi denne svigtende forbindelse med omverdenen er et centralt problem for det moderne menneske, som netop filmen i så høj grad nu søger at indkredse og analysere. *Bresson,* og efter ham *Antonioni, Godard* og *Truffaut* har måske mest konsekvent søgt at komme med signalementer. Fornylig har vi i „Nordisk kvadrille" set temaet grebet an på vore kanter, og fælles for de fire nordiske noveller var, at den svigtende kommunikation mellem mennesker gav sig udslag i en helt afmægtig ordløshed.

Man kan derfor ikke sige, at *Alain Jessuas* spillefilmdebut „La vie à l'envers" i sit tema falder uden for en dominerende strømning i moderne film. Til gengæld må man sige, at Jessua har anskuet den menneskelige isolation under en forfriskende ny synsvinkel. Filmen er en forbavsende original debut. Først og fremmest overraskes man frydefuldt over, at filmen er så morsom som den er uden at være en komedie. I stedet for at føle en stigende grad af afmagt og fortvivlelse på menneskets vegne, meddeler Jessuas film én tværtimod en voksende følelse af jublende solidaritet med sin hovedperson, og da filmen er færdig, har man samme fornemmelse af sejr over omverdenen som Jacques Valin.

Valin er en pligtopfyldende kontormand uden iøjnefaldende problemer. Han lever sammen med en køn pige, som han senere gifter sig med. Han har venner, der er som venner er flest. Han skulle have alle forudsætninger for at kunne leve en måske forholdsvis begivenhedsløs, men dog lykkelig tilværelse. Men han lider af en slags abscencer, der med mindre og mindre mellemrum hiver ham ud af kontakten med virkeligheden ind i total isolation. Han søger i højere og højere grad at skaffe sig ensomme stunder, hvor han kan hengive sig til en lykkefyldt tilstand af fuldstændig tomhed. Hans flugt bort fra virkeligheden skyldes ingen banal trang til dagdrømmeri. Han ønsker blot at give op over